

Arrest

**nr. 151 322 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 15 februari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 2 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2011 werd ingediend en werd aangevuld op 05.02.2012 door :

H.(...), A.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te M.(...) op (...)

bij onze diensten ook gekend als

A.(...), E.(...)

geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij Vader is van een kind met verblijfsrecht, N.(...) S.(...), geboren te Brasschaat op 10.02.2006. Betrokkene legt een kopie voor van het vonnis van de Rechtbank van 1e Aanleg van Antwerpen van 04.01.2012 dat hem op basis van DNA testen als vader erkent. Echter verzuimt betrokkene het om aan te tonen dat hij effectieve banden heeft met dit kind en betrokken is in de opvoeding ervan. Het loutere feit ouder te zijn van een kind met verblijfsrecht kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden, waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar via de gewone procédure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene verklaart dat hij nog andere familieleden heeft die in België zouden verblijven en van wiens steun hij moreel en financieel afhankelijk is. Hij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat hij effectieve banden onderhoudt met zijn kind en dat hij niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Indien betrokkene wegens financiële redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, beschikt hij over de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Betrokkene stelt dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen. Hij legt echter geen stukken voor die deze loutere bewering kunnen staven en toont ook niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Wat betreft de opmerking dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de mens, dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 27.06.2002 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden werd veroordeeld met uitstel van 3 jaar voor de helft wegens diefstal, dat hij op 28.03.2006 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens oplichting en dat hij op 29.04.2008 op verzet van 09.10.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaren behalve 6

maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen en wegens afpersing, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, bij nacht, door twee of meer personen (poging).

De elementen van integratie, namelijk het feit dat hij lessen Nederlands heeft gevolgd en dat hij contacten onderhoudt met zijn burens, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

Wat betreft het gezinsleven

Verzoeker vormt een gezin met zijn familie (vader moeder en zus) welke legaal op het grondgebied verblijft.

De aanvraag machtiging verblijf werd gebaseerd op familie als buitengewone omstandigheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert de bestreden beslissing op dit punt als volgt:

Hij verzuimt echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing daar berokkene niet aantoont dat hij effectieve banden onderhoudt met zijn kind en dat hij niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Dat uit het administratief dossier zal blijken dat gedaagde wel degelijk op de hoogte is van de familiale banden welke verzoeker heeft met zijn vader moeder en zus met wie hij initieel zelfs asiel had aangevraagd.

De bewering dat men zijn familie niet zou kennen is dan ook totale onzin.

Een dergelijke inmenging is slechts toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit critérium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Verzoeker meent dan ook dat er geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering, namelijk de aanvraag van een visum gezinshereniging en de ernstige aantasting van het recht op de eerbied van zijn privé- en gezinsleven en dat van zijn familie wiens belangen hij uiteraard ook behartigt.

Niettegenstaande de uitdrukkelijk vermelding in de aanvraag art. 9bis van de Vreemdelingenwet dat een beslissing omtrent de aanvraag een afweging dient te maken omtrent bovenvermelde afweging van art. 8 EVRM is de Dienst Vreemdelingenzaken in gebreke gebleven dit te doen.

De motivering van de bestreden beslissing vermeldt slechts in algemene bewoordingen wat art. 8 EVRM inhoudt. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst

Vreemdelingenzaken dient te maken. Er wordt geen enkel motief gegeven waaruit zou kunnen blijken wat dit legitieme doel is.

Art. 8 par 2 EVRM schrijft voor:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Voorzover de bestreden beslissing "bij wet voorzien zouden zijn"- quod non - stelt verzoekster vast dat geenszins de "noodzaak" ervan is aangetoond "in een democratische samenleving" in het licht van bovenvermelde criteria van " 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, etc.... "

Het E.V.R.M. maakt deel uit van de interne rechtsorde en in de hiërarchie van de normen staat het E.V.R.M. hoger dan de nationale wet.

Men kan het "niet disproportioneel zijn" niet toetsen wanneer dit legitiem doel niet vermeld staat in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft er het raden naar.

De bestreden beslissing is dan ook NIET AFDOENDE gemotiveerd daar dit essentiële gegeven ontbreekt in de motivering van de bestreden beslissing.

Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst vreemdelingenzaken dient te maken.

Verzoeker verwijst naar de Vaste Rechtspraak van de Raad van State waarin het bovenstaande meermaals bevestigd werd.

Zo is er het arrest van 13 juli 1993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E. V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3,

Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 21)

Alsook het arrest van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd., 1997, 29)

Bovenstaande rechtspraak toont aan dat er wel degelijk een afweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de (tijdelijke) verwijdering van het grondgebied.

Meer concreet wordt deze afweging verder gespecificeerd in het arrest van 25 september 1996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekster. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland.

Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoekster, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

Meer recent kan er verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State met name een arrest van 22.01.2004 door de Raad van State waarin het volgende werd gesteld.

"Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd dat de uiteenzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte, dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij overigens wou laten regulariseren, in het huidige geval een dergelijk zware maatregel, als de uitwijzing met dergelijke repercussies op het gezinsleven, rechtvaardigde, dat, zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische staat(...) bij een objectieve afweging niet in verhouding tot het nadeel dat verzoeker ondervindt, dat het middel ernstig is."

De bestreden beslissing dient dus in principe gerechtvaardigd te zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel. Verzoeker stelt dat er geen sprake is van een evenredigheid noch van enig onderzoek naar deze evenredigheid.

Besloten moet dan ook worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is gezien er geen duidelijk geen afweging werd gemaakt omtrent art. 8 EVRM. Met name het onderzoek naar de gerechtvaardigdheid van de bestreden beslissing door een dwingende maatschappelijke behoefte en in het bijzonder de evenredigheid van de bestreden beslissing met het nagestreefde doel namelijk de (tijdelijke) verwijdering.

Besluit: de beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker is van mening dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende is en dit omwille van de motieven uiteengezet welke hierboven werden uiteengezet.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

(OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Verzoeker meent dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering niet afdoende is."

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...).”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89 048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 januari 2011, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker het volgende inriep als buitengewone omstandigheden:

“Dat de door verzoeker aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden;

Dat verzoeker zijn dossier gekend is onder het nummer 4. 720.928;

Dat verzoeker vanaf 1998 in België verblijft en tal van procédures achter de rug heeft, zoals asiel en regularisatie; dat hij ondertussen het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft;

Dat verzoeker zijn regularisatie baseert op het langdurig verblijf in België en art. 8 EVRM (familie en een kind legaal verblijvende in België) ;

Dat verzoeker al zijn economische en sociale belangen in België gevestigd zijn;

Dat hij de Nederlandse taal spreekt en werkbereid is;

Dat verzoeker al het nodige doet om zich te integreren;

Dat hij tal van contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België; dat tal van zijn familieleden over een legaal verblijf beschikken;

Dat hij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen; dat een gedwongen terugkeer zou indruisen tegen de subjectieve rechten van de Mens;

Dat hij moreel en financieel afhankelijk is van zijn familieleden in België;

Dat verzoeker bovendien vader is van een kind legaal verblijvende in België m.n. N.(...) S.(...);

Dat verzoeker via de Rechtbank de vaststelling van het vaderschap heeft moeten afdwingen via een DNA test;

*Dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken op art. 8. van het EVJRM;
 Dat hij op basis van zijn vaderschap van een kind legaal verblijvende in België de regularisatie wenst aan te vragen van zijn verblijf; Dat de uitzonderlijke omstandigheden vermoed worden;
 Dat verzoeker via de rechtbank de verdere erkenning, omgangsregeling en onderhoudsbijdrage zal regelen; Dat de bewijzen u in de loop van de procédure overgemaakt zullen worden;
 Dat verzoeker in België dient te verblijven om zijn rechten omtrent zijn kind te kunnen uitputten;
 Dat er door de Staatssecretaris een belangenafweging dient te gebeuren en hij also dient te besluiten dat de nadelen van "buitengewone aard" zijn voor verzoeker wanneer hij dient terug te keren;
 Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;"*

Blijkens het administratief dossier vulde verzoeker zijn aanvraag per fax aan op 5 februari 2012 met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen van 4 januari 2012 waarbij voor recht werd verklaard dat hij vader is van de minderjarige N.S.

3.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

3.6. Uit de hierboven weergegeven aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker met betrekking tot zijn gezinsleven beweerde dat *"tal van zijn familieleden over een legaal verblijf beschikken"* en dat hij *"bovendien vader is van een kind legaal verblijvende in België m.n. N.(...) S.(...)"*; *Dat verzoeker via de Rechtbank de vaststelling van het vaderschap heeft moeten afdwingen via een DNA test; Dat verzoeker via de rechtbank de verdere erkenning, omgangsregeling en onderhoudsbijdrage zal regelen; Dat de bewijzen u in de loop van de procédure overgemaakt zullen worden; Dat verzoeker in België dient te verblijven om zijn rechten omtrent zijn kind te kunnen uitputten;"*. Verzoeker vulde nadien zijn aanvraag aan met het vonnis waarbij hij juridisch als vader wordt erkend. De Raad stelt echter vast dat elk begin van bewijs van een feitelijk gezinsleven met zijn familieleden of zijn minderjarige dochter ontbreekt. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeker *"verzuimt (...) het om aan te tonen dat hij effectieve banden heeft met dit kind en betrokken is in de opvoeding ervan. Het loutere feit ouder te zijn van een kind met verblijfsrecht kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden, waardoor betrokkene niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar via de gewone procédure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkene verklaart dat hij nog andere familieleden heeft die in België zouden verblijven en van wiens steun hij moreel en financieel afhankelijk is. Hij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat hij effectieve banden onderhoudt met zijn kind en dat hij niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven."*

3.7. Verzoeker meent in de beslissing een motiveringsgebrek te lezen omdat er geen afweging zou worden gemaakt. De Raad merkt echter op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de door hem geciteerde arresten van de Raad van State waar het bestaan van een werkelijk gezinsleven werd aanvaard. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

3.8. Aangezien geen doorleefde gezinsband werd aangetoond, ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door het beweerde gezinsleven niet als buitengewone omstandigheid te aanzien zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd dan ook niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN